

בלשון כזאת, כדי שלא יקפיד עליו רב ענן:

מר — רבה, ורב הונא — רביה דרבה. ושמותי שמית מאן דלא אמר ליה. ואי לאו דשמית, לא הוה קאמינא! [אתה הוא רבי, ורב הונא הוא רבך. וציוה עלי רב הונא בשמתא לומר לך דברים אלו, ואילולי שציווני לעשות זאת בשמתא, לא הייתי אומר אותם, וכך שלח אותי לומר לך]:

א. ענן, ענן! ממקרקעי או ממטלטלי?

ב. ומאן יתיב בי מרזיחא ברישא.

אזל רב ענן לקמיה דמר עוקבא, ואמר לו: "חזי מר, היכי שלח לי רב הונא [יראה מר, כיצד שלח אלי רב הונא]:

ראשית, הוא פנה אלי בשמי, בלי שיקרא לי "רב", "ענן ענן", שהוא לשון זלזול.

ועוד, שאלתו בדבר מי שיושב בראש בבית "מרזיחא", דשלח לי — לא ידענא מאי ניהו? [אינני יודע מה היא משמעותו]!

אמר ליה מר עוקבא לרב ענן: אימא לי איזי:

ב-טו גרפא דעובדא היכי הוה [אמור לי ידידי, מה היה גוף המעשה]?

אמר ליה רב ענן: הכי והכי הוה מעשה.

אמר ליה מר עוקבא: וכי אתה, שהינך גברא דלא ידע מאי ניהו "מרזיחא", שלח ליה לרב הונא "הונא חבריך"? [אדם שאינו יודע מהו "מרזיחא" יכול לשלוח לרב הונא שאלה, ולפתוח בה בלשון "הונא חבריך"?].

מאי "מרזיחא"? — אבל.

דכתיב (ירמיהו ט"ז) "כה אמר ה', אל תבא בית מרזח ואל תלך לספוד". וגומר. ובית מרזח פירושו בית האבל.

ואגב שהובא ענין "אבל", הביאה הגמרא מימרא נוספת הקשורה לאבל:

אמר רב אבהו: מניין לאבל שמיסב בראש?

שנאמר (איוב כ"ט) "אבחר דרכם ואשב ראש ואשכון כמלך בגדוד, כאשר אבלים ינחם".

ומקשינן: "ינחם" אחרים משמע? כלומר, שלא האבל הוא המיסב בראש, אלא מי שמנחם אותו יושב בראש?

אמר רב נחמן בר יצחק: ינחם כתיב [בקובוך תחת הנון], והיינו האבל עצמו.

מר זוטרא אמר, מהכא יש ללמוד שהאבל יושב בראש:

דכתיב [עמוס ו] "וסר מרזח פרוחבים".

ודרשינן הכי: מר זוח — מי שנפשו מרה, ודעתו זחה עליו, דהיינו אבל, הוא נעשה "שר" לפרוחבים. שהוא יושב בראש, אפילו כאשר גדולים ממנו באים לנחמו.

ומסקנת הסוגיא:

אמר רבא: הלכתא, גובים רק ממקרקעי, ולא ממטלטלי —

ורצה לרמוז לו — שכשם שאין האבל יושב בראש מחמת חשיבותו, כך לא נתמנה רב ענן לראש עירו מחמת חשיבותו.